

РЕШЕНИЕ

№ 4779

гр. София, 02.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **13414** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано по искова молба на Т. Г. П. - П., с ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от административна дейност на служители на СДВР във връзка със Заповед за задържане на лице рег.№ 3383зз-198 от 04.02.2018г., издадена от полицейски орган при 08 РУ при СДВР, отменена при съдебното ѝ обжалване с решение № 1914 от 20.03.2020 г. по адм. д. № 2383/2018 г. по описа на АССГ.

В исковата молба Т. Г. П. - П. посочва, че задържането ѝ е било извършено след като потърсила помощ от полицията, тъй като бившият ѝ съпруг препятствал свиждане с малолетното им дете. При задържането била обискрана и личните ѝ вещи, включително лекарства и очила били взети. Не ѝ била осигурена адвокатска защита, а заповедта за задържане била връчена в изключително нечетлив вид. Отнемането на очилата ѝ я поставило в силно затруднено положение по отношение възможността да вижда, да чете и да се движи през нощта, а отнемането на мобилния телефон я откъснало от всякаква връзка с близките, от представа за времето и от възможността да проведе консултация с адвокат. Категорично било отказано свиждане, въпреки че била уведомена за правото на такова и получаване на храна и колети. Не било обърнато внимание и на заявените от нея здравословни проблеми. В ареста получила

сърдечен пристъп, а повиканият с Бърза помощ лекар казал, че ще се оправи, когато я освободят. След задържането се наложило да посети личния си лекар, който предписал медикаменти за преодоляване на кризата, в която изпаднала. Т. П. - П. твърди, че с издаването и изпълнението на заповедта за задържане са ѝ нанесени множество морални вреди. Била е унижена като майка на малолетно дете, изживяла силно притеснение от чувство за беззащитност, невъзможност да вижда добре по време на задържането, тревога от пълната изолация от близки и познати. Били накърнени личното ѝ достойнство и добро име. Самочувствието ѝ се понижило, почувствала се заплашена от неизвестна наказателна интервенция. Претърпяла здравословно усложнение, изживявайки нервна криза. Не била спокойна при изпълнение на служебните си задължения в С. университет. Била обхваната от продължително напрежение и страх. Счита, че ответната страна следва да заплати обезщетение за тези вреди, които оценява на 2 000 лв. С молба от 28.01.2020 г. е уточнен исковия период – 04.02.2018 г. – 05.02.2018 г. вследствие незаконното задържане, посочва вреди от момента на задържането до сега и групира вредите след самото освобождаване. В съдебно заседание Т. Г. П. - П. се явява лично и се представлява от адв. Б., който поддържа исковата молба, ведно с уточненията по периоди. Моли да се уважи исковата претенция като основателна и ответникът да бъде осъден да заплати исканото обезщетение, ведно със законна лихва от датата на предявяване на исковата молба, и да се присъдят сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и заплатена държавна такса.

В отговор на исковата молба, ответникът СДВР я оспорва изцяло по основание и размер, счита същата за неоснователна и недоказана. Според ответника неимуществените вреди не са конкретизирани и са недоказани, което не позволява да се изследва причинно – следствената връзка между задържането и претендираните вреди. Счита, че ищецът не е доказал и посочил твърдените вреди, както и че същите са в резултат на отменената заповед за задържане. Не са представени и доказателства за здравословни проблеми. Твърди се, че в случая е налице единствено незаконосъобразен акт на административен орган, отменен по административен ред като такъв, но не и останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на СДВР по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Позовава се на Решение № 480/2012 г. от 23.04.2013 г. по гражданско дело № 85/2012 г. на ВКС, Решение № 551/2012 г. от 06.03.2013 г. по гражданско дело № 203/2012 г. на ВКС и т.2 от Постановление № 7 от 30.12.1959 г. на Пленума на ВС на РБ. Посочва че неоснователността на иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ води до неоснователност и на акцесорния иск за присъждане на лихви. При условията на евентуалност оспорва размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди като прекомерно завишен, несъответстващ на твърдените вреди и на принципа за справедливост, регламентиран в чл.52 от ЗДДС. В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. П., която оспорва исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, ако същият надвишава минималния размер съгласно Наредба № 1/2014 г.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че искът е основателен и доказан, поради което следва да се уважи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са приети доказателствата, представени с исковата молба: Решение № 1914

от 20.03.2019 г., постановено по адм. д. № 2383/2018 г. по описан на АССГ; Заповед за задържане на лице рег.№ 3383зз-198 от 04.02.2018г.; декларация по чл.74, ал.3 от ЗМВР; протокол за обиск на лице; фиш за спешна медицинска помощ от 05.02.2018 г.; амбулаторен лист № 001825 от 06.02.2018 г.; медицинска рецепта. Изслушани са двама свидетели.

От заповед за задържане на лице, издадена от мл. експерт С. М. Х., КО в 08 РУ – СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР и „проверка за извършено престъпление по чл.296 НК“, се установява, че Т. Г. П. - П. е задържана за срок от 24 часа в помещение за задържане на лица при същото районно управление. Видно от заповедта, задържането е извършено в 14:45 ч. на 04.02.2018 г. и лицето е освободено в 14:10 ч. на 05.02.2018 г.

С декларация по чл.74, ал.3 от ЗМВР, попълнена на 04.02.2018 г. в 14:45 часа, Т. Г. П. – П. е удостоверила, че при задържането ѝ е била запозната с посочените по-долу права, във връзка с което е декларираа: Желает адвокатска защита по неин избор и за нейна сметка.; Желает адвокатска защита от служебен адвокат по реда на ЗПП.; Има здравословни проблеми, изразяващи се в клаустрофобия и сърцебиене.; Желает медицински преглед.; Желает член на семейството ѝ или друго заинтересовано лице да бъде уведомено за нейното задържане.; Уведомена е за правото си на свидания, колети и храна.; Не се нуждае от специална хранителна диета.

С протокол за обиск на лице е удостоверено, че на 04.02.2018 г. в [населено място], на основание чл.80 ЗМВР е извършен обиск на Т. Г. П. - П., при който у нея са намерени 1 бр. таблет Л.; 1 бр. смартфон С., черен; 3 бр. жълт метал (чифт обеци и 1 бр. пръстен); 2 бр. банкноти по 20 лв.; 1 бр. банкнота от 10 лв.; 1 бр. диоптрични очила; 1 бр. кожена кафява дамска чанта; 1 бр. кафяво кожено портмоне; 1 бр. флаш памет К. 8GB.

По жалба на Т. Г. П. - П. с Решение № 1914/20.03.2019г., постановено по административно дело № 2383/2018г. по описа на Административен съд София - град е отменена Заповед за задържане на лице рег.№ 3383зз-198 от 04.02.2018г., издадена от полицейски орган при 08 РУ при СДВР. Решението е влязло в сила на 16.04.2019г. За установяване на посочените в исковата молба неимуществени вреди по делото са разпитани свидетели.

Св. Е. А. С. посочва, че се познава с ищцата и е присъствала при задържането. Отишли да видят детето на П. - П., но навсякъде било заключено. Съпругът ѝ се показал отвътре и размахвал лист. Искали да проведат разговор и да видят детето, но не могли. Звъннали на полицията и ги изчакали. Съпругът на ищцата излязъл и показал листа на полицаите. Тогава разбрали, че П. - П. няма право да доближава детето. Писали протоколи, провели няколко разговора и полицаите отвели ищцата с патрулна кола. Тя се притеснила. Ищцата се обадила чак на следващия ден и казала, че са я задържали в районното 24 часа, не е имала право да се обади или излезе. Плакала, била разсипана и разбита и дори не искала да се видят и да говорят за това какво е станало през тези 24 часа. Следващите дни била силно травмирана и стресирана. Пак отишли да видят детето. Била напласена и бягали да не я вземе полицейска кола ако дойде. В резултат на този случай – като майка се чувствала безпомощна. Не можела да си види детето, да говори с него. Гонели я като чужд човек. Свидетелката посочва, че ищцата е преподавател и е споделяла, че е разсеяна, трудно се концентрира, мисли затруднено и плаче често, не спи добре и до днес си носи последствията от преживяното. На въпрос на процесуалния представител на

ответника св. С. отговаря, че на 04.02.2018 г. около 11 часа преди обяд отишли да видят детето. П. - П. се била уговорила, че ще отиде да види дъщеря си. Отишли в определения режим за контакти и след това се случило всичко. Самите полицаи не знаели как да реагират.

Св. К. М. С. посочва, че познава ищцата от 93-та година. Колеги са в департамента за езиково обучение в СУ и има поглед върху случая. Обадила му се привечер в неделя и му каза, че в момента я задържат. Свидетелят се на техен приятел от работата и отишли в 08 РУ. След час били там и тя вече била задържана. Чули я, била в ужасно състояние, плачела. В 08 РУ полицаите ги спрели. Помолили само да я видят и да купят храна. Не им позволили свиждане и си тръгнали. На другия ден група колеги отишли в районното към 10 часа и ги изгониха. Пуснали само него. Попитал дали може да разговаря с ищцата. Служителката му каза да се дръпне и че пречи на останалите. Седял пред вратата навън и чакал информация. Този ден не получил информация. Стоял до освобождаването ѝ – 2:35 часа. Подкрепил я когато излязла. Състоянието ѝ било много тежко. Нищо не могла да каже. Отишли в градинката срещу районното и тя седнала на пейка и започнала да плаче. На другия ден се разбрали да се чуят. Говорили, че тя трябва да си вземе копие от заповедта. Тя не искала, но мисли, че отишла. Имало проблеми – не се четял подписа на служителя, който я подписал. Една седмица не можела да си води часовете. Свидетелят посочва, че П. - П. води курс по английски език на служители от университета и е голям авторитет. Била в процес на вътрешна защита на дисертацията си, която отложили за края на 2018 г., тъй като тя не била добре. Св. С. бил научен консултант за дисертацията ѝ. Притеснили се за психичното ѝ състояние, постоянно била с пълни със сълзи очи и хлипала. Колегите поели часовете ѝ за седмица. Всички знаели за случая. Постепенно им казала, че са я водили в Б. и са я събличали гола. Притеснили се за душевното ѝ равновесие. Свидетелят посочва, че са се отзовавали и преди, когато ищцата е била в момент на тежка криза през 95та година, когато починал мъжът ѝ. Колеги се отзовали да поемат нейни часове, което продължило до края на септември. Октомври започнали да говорят за научната ѝ работа. Заместването първата седмица било трудно. Може би след първата седмица започнала да влиза. Самите курсисти били внимателни към нея.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като последователни, логични, кореспондират напълно помежду си, и на писмените доказателства по делото и са дадени от лица, които имат непосредствени впечатления от поведението на П. – П., като не се установява никаква пряка заинтересованост по делото, макар двама от свидетелите да са познати на ищцата.

Съдът след като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, приема от правна страна следното:

Исковата претенция се квалифицира с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, по силата на който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ.

Доказателствената тежест е за ищцата, която при условията на пълно и главно доказване, с допустимите доказателствени средства, следва да установи предпоставките на отговорността, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или

бездействие на административния орган или негови длъжностни лица; 2. постановени при и по повод административна дейност; 3. настъпила вреда и нейния размер, както и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие/бездействие и причинената вреда.

Отсъствието на която и да е от тези предпоставки прави иска неоснователен и води до неговото отхвърляне.

По допустимостта на исковата претенция:

В чл. 204 от АПК са предвидени процесуалните предпоставки за допустимост на исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно ал. 1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред.

Тази предпоставка в случая е установена. Налице е влязло в сила на 16.04.2019г. Решение № 1914/20.03.2019г., постановено по административно дело № 2383/2018г. по описа на Административен съд София - град, с което се отменя Заповед № 3383зз-198/04.02.2018г. на полицейски орган при 08 РУ при СДВР. В случая вредите се претендират от отмяната на тази заповед за задържане, като с посоченото решение същата е била отменена като незаконосъобразна.

По процесуалната легитимация на ответника:

Искът е предявен срещу Столична дирекция на вътрешните работи, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Съгласно чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Длъжностното лице, издало заповедта за задържане в конкретния случай е младши експерт при 08 РУ - СДВР. СДВР има статут на областна дирекция на МВР и е юридическо лице. Воден от горното и съгласно изискванията на чл. 205 от АПК настоящият състав намира, че искът предявен срещу надлежен ответник.

По основателността на исковата претенция:

Предвид изводите за процесуалната допустимост на исковата претенция, предявяването ѝ пред надлежния съд и насочването ѝ срещу надлежен ответник, съгласно изискване^е на чл.205 от АПК съдът следва да разгледа основателността на искането за обезщетение.

Както се посочи по-горе, основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

След анализ за наличието на посочените предпоставки на отговорността предвид събраните доказателства съдът намира следното:

Ответникът е административен орган и попада в кръга на възможните субекти, отговарящи по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а издаването на заповед за задържане,

изпълнението ѝ чрез отвеждане на лицето до помещение за временно задържане и настаняването му в него, както и действията/бездействията по време на престоя, от органи и длъжностни лица на ответника съставлява изпълнение на административна дейност. Заповед за задържане на лице рег. № 3383зз-198 от 04.02.2018г., издадена от полицейски орган при 08 РУ при СДВР, е отменена като незаконосъобразна с Решение № 1914 от 20.03.2019 г. по адм. дело № 2383/2018 г. на Административен съд София – град, Второ отделение, 35 състав. Тъй като срещу това първоинстанционно съдебно решение не е била подадена касационната жалба в определение за това срок по чл.211, ал.1 АПК, с изтичането му на 16.04.2019 г. то е влязло в законна сила съгласно чл.296, т.2 ГПК вр. чл.144 АПК. Съответно изпълнена е предпоставката за наличие на отменен по съответния ред незаконосъобразен акт.

На следващо място налице е и предпоставката, претърпени вреди от ищцата. С отменената като незаконосъобразна заповед е била ограничена незаконосъобразно личната ѝ свобода и неприкосновеност чрез задържането ѝ за 24 часа, което само по себе си е увреждащо като крайна форма на ограничаване на свободата, основно човешко право, конкретно правото на придвижване и принудителния престой в ареста.

Понесените неблагоприятни последици от това засягане на правото ѝ на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ и член 5, § 5 ЕКПЧ. Задържането на ищцата по Заповед рег. № 3833зз-198/04.02.2018 г. е нарушило и неимуществени нейни блага, които не са предмет на субективна права. Изживяла е много силен стрес от третирането ѝ като заподозряна в престъпление и поставянето ѝ в изолирана среда. Испитала е унижение от накърняване на достойнството ѝ и компрометирането ѝ, безпомощност, незащитеност и безсилие. Изпадането ѝ в тази извънредна и критична за нея ситуация е породило силна тревожност. Тъй като това задържане е първо по ред за ищцата, то е предизвикало у нея страх какво може да ѝ се случи, както и притеснения какво точно ѝ предстои. Самото ѝ затваряне в помещение по чл.72, ал.2 ЗМВР часове наред е свързано с дискомфорт, неудобства и затруднения. В случая задържането е продължило от 14:45 часа на 04.02.2018 г. до 14:10 часа на 05.02.2018 г., което е почти максималния 24-срок по чл.73, изр.2 от ЗМВР.

При горната фактическа обстановка за претърпяването на неимуществени вреди от незаконното задържане на ищцата не са необходими формални доказателства, тъй като нормално такива се търпят при ограничаване на основни човешки права. Ограничаване на правото на свободно придвижване и принудителния престой в ареста почти в максималната продължителност, допускана от нормата, обичайно води до емоционални страдания за лицата, обект на такива ограничения.

В случая обаче са ангажирани и конкретни доказателства, от които се установява, че непосредствено след задържането, ищцата е изживяла нервна криза, което е наложило да бъде повикан екип на Бърза помощ. Във фиша за спешна медицинска помощ е отбелязана диагноза „neurosis crisis“. Изживените от П. - П. негативни емоции не са отшумяли веднага след освобождаването ѝ от помещението за временно задържане на 08 РУ - СДВР.

Видно от амбулаторен лист № 001825 от 06.02.2018 г. П. - П. е диагностицирана с „Други разстройства на вегетативната /автономна/ нервна система“, за което е предписано медикаментозно лечение. Изводите за изживени от П. страдания се потвърждават и от разпитаните по делото свидетели, които посочват, че се е чувствала силно стресирана и травмирана. В декларацията по чл.74, ал.3 от ЗМВР, която П. – П. е попълнила при задържането ѝ, е посочила, че има здравословни проблеми, изразяващи се в клаустрофобия и сърцебиене и желае да бъде прегледна от лекар, но доказателства за извършен преглед преди състоянието ѝ да се влоши до степен, която да изисква намесата на спешен медицински екип не са представени. Декларацията е попълнена в 14:45 часа на 04.02.2018 г. Екипът на ЦСМП е пристигнал в 08 РУ – СДВР по подадения сигнал в 13:30 часа на 05.02.2018 г. Няма данни по административната преписка в периода от попълването на декларацията до пристигането на екипа на ЦСМП /почти 23 часа по – късно/ П. – П. да е прегледан от лекар, въпреки изрично заявеното желание и декларираните здравословни проблеми.

Освен това, в посочената декларация ищцата е заявила, че желае адвокатска защита, но няма данни да ѝ е дадена възможност да се възползва от такава. Със същата декларация е заявила, че е уведомена за правото на свиждане и получаване на колети, но от показания на св. С. се установява, че при посещението му в 08 РУ – СДВР свиждане не е било разрешено. От съставения протокол за обиск се установява, че при задържането на П. – П. са иззети диоптричните ѝ очила, което несъмнено е довело до дискомфорт.

Установява се също, че след освобождаването ѝ от помещението за временно задържане на 08 РУ – СДВР ищцата не е била в състояние да изпълнява служебните си задължения. Св. С. посочва, че седмица след това П. - П. не е могла да води класовете си по английски език и се наложило да бъдат поети от нейни колеги, както и че отложила защитата на дисертацията си, тъй като не се чувствала добре.

Не се установи единствено твърдението на ищцата, че при задържането са отнети лекарства, които са ѝ били необходими. В протокола за обиск са описани намерените у П. - П. вещи и сред тях не присъстват лекарствени продукти.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че задържането по Заповед рег. № 3383зз-198/04.02.2018г. е причинило на ищцата посочените по-горе неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена негова последица, тъй като именно в резултат на този незаконосъобразен административен акт тя ги е претърпяла чрез изживяване на негативните емоции.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставките за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ–незаконосъобразен акт на орган на държавата, доказано е настъпването на вреди, както и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди.

Доказаният по основание иск следва да бъде разгледан и относно предявения му размер – 2000 лв.

В чл.4 от ЗОДОВ не са установени критерии за определяне на размера на

обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ДР на ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В настоящия случай приложение намира разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите и обезщетението за неимуществени вреди, че обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Тази преценка включва обективните обстоятелства на случая - ищцата е задържана за първи път, изживяла е силно притеснение, чувство на накърнено достойнство и добро име, унижение и безпомощност като майка (предвид обстоятелството, че задържането е свързано със ситуация за виждане на детето ѝ), не е успяла по време на престоя си да осъществи пълноценен контакт с адвокат или да бъде посетена от близък и съответно е била в неяснота за основанието за задържане и в неизвестност за това какво я очаква, наложило се е да бъде прегледана от лекар, не е разполагала с диоптърните си очила, което я е затруднило да вижда, да чете и да се ориентира. Събраните гласни доказателства сочат висок интензитет на преживяния от ищцата стрес, което се е отразило и на работоспособността ѝ, а не само се е влошило моментното ѝ емоционално състояние, като напрежението и страхът са продължили и след задържането. Според свидетелските показания и до днес си носела последствията от преживяното, което опровергава тезата на ответника, че се касае за "обичаен размер" на вредите. Фактът, че заради случая се наложило да бъде замествана от колеги, а след завръщането ѝ курсистите били по внимателни към нея според свидетелските показания, говори, че случаят по задържането на ищцата все пак е станал достояние в професионалния ѝ кръг, което се съотнася към засягане на чувството ѝ за добро име и авторитета, който има като преподавател. Не без значение е и това, че ищцата е била в процес на дисертация, чиято защита отложила заради случая и възобновила научната си работа по-късно. Не на последно място съдът отчете и че незаконосъобразното задържане е продължило почти в максималния му размер от цяло едно денонощие. Съдът намира, че обезщетение в размер на 1200 лв. е справедливо да обезщети претърпените от ищцата неимуществени вреди, като исковата претенция следва да бъде отхвърлена за разликата до 2 000 лв. Основателно е и искането за присъждане на лихва върху сумата на определеното обезщетение.

По отношение размера на претендираната лихва, тя се претендира от момента на предявяване на исковата молба - 28.11.2019г. и следва да се присъди върху уважената част от иска, до окончателното заплащане на обезщетението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищцата за присъждане на сторените в производството разноски за внесената държавна такса в размер на 10 лв. и за заплатено адвокатско възнаграждение. Същото следва да бъде изчислено в размер на 120 лв. съразмерно на уважената част от иска на основание чл. 10, ал. 3, изр. 2 ЗОДОВ (при заплатено от ищцата адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. съобразно приложения договор за правна

защита и съдействие от 27.01.2020 г.).

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер е частично основателно предвид чл. 10, ал.4 от ЗОДОВ, установяващи дължимост на разноски в полза на ответника съразмерно на отхвърлената част от иска, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ или 40 лв.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. Г. П. - П., ЕГН [ЕГН] сумата от 1200 лв. (хиляда и двеста лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди Заповед за задържане на лице рег. № 3383зз-198/04.02.2018 г. на полицейски орган при 08 РУ – СДВР, ведно със законната лихва, считано от 28.11.2019 г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ иска за неимуществени вреди над 1200 лв. до пълния му предявен размер от 2000 лв.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. Г. П. - П., ЕГН [ЕГН] сумата от 130 лв. (сто и тридесет лева) - разноски по производството за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

ОСЪЖДА Т. Г. П. – П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 40 лв. (четирдесет лева).

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: